

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.126.761 van 23 december 2003
in de zaak A. 117.212/XIV-8720.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. VAN DE COTTE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
de minister van Binnenlandse zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 22 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN TIEGEM, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 augustus 2000 en zich vluchteling verklaart op 25 augustus 2000; dat op 5 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken telkens beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 januari 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de motiveringplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij de motivering van de bestreden beslissing citeert en stelt dat die beslissing enkel op vermeende tegenstrijdigheden in haar verklaringen is gesteund, meer bepaald het exacte tijdstip van een bepaald incident en het gegeven dat de verzoekende partij van dat incident geen melding heeft gemaakt op de dienst Vreemdelingenzaken; dat zij getracht heeft deze brutale verkrachting te vergeten, zodat de herinnering eraan “weggeblokt” is in haar geheugen; dat zij bovendien geplaagd werd door schaamte en “om reden hiervan geen melding heeft gemaakt van de verkrachting op de dienst vreemdelingenzaken; dat zij “bovendien ook niet geletterd is en hierdoor minder besef heeft van tijd”; dat haar problemen dan ook niet enkel van socio-economische aard zijn;

2.1.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven

motieven de beslissing kunnen dragen; dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht derhalve niet dienstig kan aanvoeren;

Overwegende dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat in de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij worden vastgesteld; dat wordt besloten dat die vaststellingen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen en dat de andere aangehaalde feiten, te weten de problemen inzake huisvesting en tewerkstelling, onvoldoende zwaarwichtig worden beschouwd om als een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen gelden;

Overwegende dat de verzoekende partij niet ingaat op de diverse in concreto vastgestelde tegenstrijdigheden; dat zij in essentie betoogt dat zij getracht heeft deze brutale verkrachting te vergeten, zodat de herinnering eraan “weggeblokt” is in haar geheugen en door schaamte geen melding heeft gemaakt van de verkrachting op de dienst vreemdelingenzaken; dat evenwel op de kandidaat-vluchteling de plicht rust om in elke fase van de procedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas op correcte en volledige wijze aan te brengen; dat bovendien uit het verhoorverslag van de commissaris-generaal blijkt dat op het einde van het interview werd gevraagd of zij nog iets had toe te voegen aan haar verklaringen; dat de verzoekende partij aldus niet aantoonst dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel opwerpt; dat de verzoekende partij enkel de ontvankelijkheidsfase heeft doorlopen en er nog geen onderzoek ten gronde is gevoerd, zodat de commissaris-generaal nog geen beoordeling over de grond van de zaak kon maken; dat, indien hij dat zou hebben gedaan, er voldoende elementen zouden blijken die aantonen dat de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking komt om als vluchtelingen te worden erkend;

2.2.2. Overwegende dat artikel 52 ju. 63/3 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat in dit verband, het bedrieglijke karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden; dat de bewering van de verzoekende partij dat enkel tijdens de procedure ten gronde een afweging kan worden gemaakt van haar verklaringen, bijgevolg niet kan worden bijgetreden; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is genomen; dat uit de bespreking van het eerste middel reeds blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat die beoordeling in casu op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.